

Sygn. akt: I C 207/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	st.sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko R. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. T. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 990,02zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych dwa grosze) wraz z odsetkami:

a) ustawowymi w wysokości 13% liczonymi od kwoty 27,75zł (dwadzieścia siedem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 28 czerwca 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku;

b) ustawowymi w wysokości 8% liczonymi od kwoty 27,75zł (dwadzieścia siedem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

c) ustawowymi w wysokości 13% liczonymi od kwoty 532,28zł (pięćset trzydzieści dwa złote dwadzieścia osiem groszy) od dnia 29 lipca 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku;

d) ustawowymi w wysokości 8% liczonymi od kwoty 532,28zł (pięćset trzydzieści dwa złote dwadzieścia osiem groszy) od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

e) ustawowymi w wysokości 13% liczonymi od kwoty 428,56zł (czteryście dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 19 sierpnia 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku;

f) ustawowymi w wysokości 8% liczonymi od kwoty 428,56zł (czteryście dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

g) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% liczonymi od kwoty 988,59zł (dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami;

h) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% liczonymi od kwoty 1,43zł (jeden złoty czterdzieści trzy grosze) od dnia 27 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami;

2. zasądza od pozwanego R. T. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 317zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 207/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) SA z siedzibą w G. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko R. T. pozew o zapłatę kwoty 990,02 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż z pozwanym została zwarta umowa o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, na podstawie której powód zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego usługę dystrybucji energii elektrycznej do lokalu zlokalizowanego w miejscowości C. przy ul. (...). Pozwany zobowiązał się na mocy umowy do zapłaty na rzecz powoda opłaty zgodnie ze wskazaną w umowie grupą taryfową. W pozwie podkreślono, że powódka zlecone usługi wykonywała zgodnie z umową i obciążała pozwanego opłatami za świadczoną usługę zgodnie z obowiązującą taryfą wystawiając faktury Vat, pomimo to pozwany nie uregulował należności stwierdzonych fakturą, popadł w opóźnienie i powstała zaległość w wysokości 990,02 zł.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał postanowienie w dniu 22 września 2018 roku w sprawie VI Nc-e 1258731/18 w którym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwany R. T. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionował skuteczne zawarcie umowy ze stroną powodową i podniósł zarzut przedawnienia. Z ostrożności procesowej powołał się na niewykonanie umowy przez stronę powodową i zakwestionował otrzymanie załączonych do pozwu faktur oraz wezwań do zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że we wskazanych w pozwie fakturach termin do zapłaty został wyznaczony na dzień 27 czerwca 2014 r., 28 lipca 2014 r., 18 sierpnia 2014 r. W związku z powyższym, jego zdaniem zgodnie z obowiązującym prawem roszczenia o zapłatę należności z tytułu dostaw energii elektrycznej przedawniają się po upływie 3 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2013 r. pozwany R. T. zawarł umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z powodem (...) SA z siedzibą w G., na podstawie której powód zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego usługę dystrybucji energii elektrycznej do lokalu zlokalizowanego w miejscowości C. przy ul. (...). W tym lokalu pozwany prowadził działalność gospodarczą: P. (...).

dowód: umowa k. 17-21

Powód zlecone usługi wykonywał zgodnie z umową i obciążał pozwanego opłatami za świadczoną usługę zgodnie z obowiązującą taryfą wystawiając faktury Vat.

dowód: faktura k. 21-25, odczyt k. 75, zeznania świadka k. 118-119

Pozwany z uwagi na fakt, że zakończył prowadzenie działalności gospodarczej pismem z dnia 15 lipca 2014 r. wypowiedział ww. umowę.

dowód: wypowiedzenie k. 124

W dniu 21 lipca 2014 r. dokonano zdemontowania licznika, którego dotyczyła ww. umowa.

dowód: protokół k. 76

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo w niniejszej sprawie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa zakwestionował roszczenie powoda podnosząc zarzut przedawnienia, a z ostrożności procesowej podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia i niewykonania umowy. Podniósł również brak otrzymania wezwań i faktur do zapłaty. Podkreślić należy, że pozwany w odpowiedzi na pozew jedynie ogólnikowo podniósł ww. zarzuty, nie wskazał natomiast żadnych twierdzeń w tym przedmiocie. Zgodzić się jednak należy z pozwanym, że to na powodzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności, na które się powoływał.

Nie budzi wątpliwości, że zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące zawarcia przez strony umowy, zdaniem Sądu powód wykazał istnienie swojej wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Powód w celu wykazania zawarcia umowy przedłożył odpis umowy, na której stronach widnieją podpisy pozwanego. Podkreślić należy, że pozwany nie zakwestionował, że dokument jest nieprawdziwy wskazał jedynie, że nie doszło do skutecznego zawarcia umowy. Z przedłożonych przez powoda faktur wynika, że był dokonywany odczyt licznika, albowiem wskazany jest pobór energii. Pozwany nie podnosił, aby pomimo zawarcia umowy energia nie była mu przesyłana, a faktury przedstawiają nieprawdźwie dane. Fakt wykonania umowy przez powoda potwierdza również wydruk z danych odczytowych z systemu SID-TK (k. 75 oraz dokument zlecenia OT z dnia 18 lipca 2014 r.) Powyższe okoliczności wynikają również z wypowiedzenia umowy, które zostało złożone przez pozwanego w lipcu 2014 r. Pozwany w piśmie, skierowanym do powoda wyjaśnia, że wypowiada ww. umowę, albowiem zakończył działalność gospodarczą. Nie powołuje żadnych innych okoliczności np. brak realizacji umowy przez powoda (dowód: umowa k. 124). W ocenie Sądu nie jest logiczne aby pozwany wypowiadał umowę, w przypadku gdyby uznawał, że nie doszło do jej zawarcia lub gdyby nie była wykonywana. Okoliczność zawarcia i wykonania umowy potwierdzają również zeznania świadka W. K. (k. 118-119). Świadek potwierdził czas trwania umowy, albowiem z uwagi na wypowiedzenie umowy dystrybucji, był demontaż licznika. Świadek wyjaśnił również, że stan licznika z jego demontażu świadczy o tym była podstawa do rozliczenia końcowego. Świadek wskazał również, że faktury wysyłane są na adres wskazany w umowie z uwzględnieniem stanu końcowego czyli z chwili demontażu licznika. Podkreślił również, że w dokumentacji brak jest jakiegokolwiek reklamacji ze strony pozwanego oraz jakiegokolwiek informacji, aby R. T. zgłaszał zmianę adresu podanego w umowie.

Biorąc pod uwagę powyższe dowody powołane przez powoda, przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, brak jest podstaw aby dowody te zakwestionować. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa ograniczył się jedynie początkowo do zakwestionowania z ostrożności procesowej okoliczności na które powołał się powód. W żaden sposób nie próbował dowodów podważyć. Nie zaprzeczył również, że wypowiadał umowę i nie podnosił, że pismo przedłożone przez powoda nie pochodzi od niego.

W związku z powyższym w ocenie Sądu nie można uznać, aby R. T. skutecznie zakwestionował zawarcie umowy. Stwierdzić należy, że podważenie z ostrożności procesowej zawarcia umowy nie jest jednoznaczne z zaprzeczeniem jej istnienia. Podkreślić należy, że pozwany nie twierdził, że nie podpisywał umowy, jej nie wypowiadał, bądź energia nie

była dostarczana. Dowody przedstawione przez powoda nie wzbudziły jakichkolwiek wątpliwości Sądu. W związku z powyższym pozwany zobowiązany był na mocy art. 354 k.c. do zapłaty należności za dostawę energii.

Oceny Sądu nie zmienia okoliczność, że pozwany wskazał, że nie mieszkał pod adres wskazanym w umowie K. (...), gdzie jak wynika z przedłożonego przez pozwanego zaświadczenia ewidencji nie był on już zameldowany (k. 81). Sądowi z urzędu znany jest bowiem fakt, że pozwany pomimo ww. wymeldowania, w umowach zawieranych przez niego po 14 lutego 2014 r., wskazywał nadal ww. adres (por. m.in umowa k. 39 v sygn. akt I C 538/17). Powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji z tego powodu, że pozwany nie poinformował strony umowy o zmianie adresu miejsca zamieszkania.

Co do wartości dowodów przedstawionych przez powoda to również one nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić należy, że wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Powszechnie przyjmuje się, że wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 8 lutego 2013r., I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 12 października 2012r., I ACz 1810/12, LEX nr 1223511). Podkreślić należy, że walor dowodowy przyznaje się wydrukowi z poczty elektronicznej (wiadomość e-mail zawarta w wydruku komputerowym, nie jest dokumentem w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c., natomiast może być uznana za "inny środek dowodowy" w rozumieniu art. 309 k.p.c.). Strona pozwana nie zakwestionowała prawdziwości przedłożonych przez powoda dowodów, nie zażądała złożenia oryginałów dokumentów. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 KPC. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129 § 1 KPC, a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu. Wówczas, zamiast oryginału, strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez osoby wskazane w art. 129 § 2 KPC, a więc między innymi przez występującego w sprawie pełnomocnika strony, będącego adwokatem lub radcą prawnym. Tak poświadczony odpis ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 KPC). Natomiast jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, może zażądać od strony składającej poświadczony odpis dokumentu, przedłożenia jego oryginału (art. 129 § 4 KPC) – por. wyrok S.N. z dnia 25 listopada 2015 r. IV CSK 52/15. W niniejszej sprawie pozwany nie domagał się przedłożenia oryginału dokumentów, a także w ocenie Sądu nie występowała taka konieczność biorąc pod uwagę charakter i przebieg sprawy.

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zebrany w sprawie jak i oświadczenia stron, Sąd nie miał wątpliwości, że strony łączyła umowa na którą powoływał się powód.

Również zarzut przedawnienia nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodzić się należy, że stronami, ze termin przedawnienia roszczeń, których dotyczył pozew, zgodnie z art. 118 k.c. wynosi 3 lata, a bieg terminu rozpoczyna się od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. Jak wynika z faktur, termin zapłaty poszczególnych kwot przypadła na: 27 czerwca 2014 r., 28 lipca 2014 r., 18 sierpnia 2014 r. Termin płatności nie był kwestionowany przez stronę pozwaną. Z uwagi na fakt, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 27 czerwca 2017 r. (por. datę wpływu k. 2), zarzut przedawnienia roszczenia należy uznać za bezzasadny.

W związku z powyższym Sąd w pkt 1 wyroku uwzględnił powództwo w całości, a w pkt 2 wyroku na mocy art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach procesu.